

Arrest

nr. 122 969 van 24 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 13 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 18 oktober 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op 20 oktober 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 november 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 22 maart 2012, nr. X).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 25 juni 2012 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielloos (bijlage 13quinquies).

1.4. Verzoeker diende op 13 juli 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 7 augustus 2012 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.6. Verzoeker en zijn partner legden op 22 oktober 2012 een verklaring van wettelijke samenwoning af te Kortrijk.

1.7. Verzoeker diende op 12 december 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.8. Verzoeker diende op 4 februari 2013 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter).

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 26 juli 2013 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 5 december 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.7. vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 14 december 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf

A.(...), A.(...),

geboren te (...) op (...) (RR.nr....)

Nationaliteit: Togo

Adres: (...)

opgesteld op 12/12/2012 waarvoor op 01/02/2013 een attest van inontvangstname werd afgeleverd, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond

Reden(en):

De aanvraag is ontvankelijk omdat de betrokkene in het bezit is van een tijdelijke verblijfsvergunning, het attest van immatriculatie, afgeleverd in het kader van de procedure gezinshereniging. De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan op grond van art. 9 bis zijn echter onvoldoende.

De aangehaalde elementen van integratie, waaronder zijn langdurig verblijf in België en het daarmee gepaard gaande goede integratie en duurzame lokale verankering, vormen geen grond voor een verblijfsregularisatie.

De betrokkene wist immers dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. De verzoeker verklaarde zich een eerste maal kandidaat vluchteling op 20/10/2010. Op 26/03/2012 werd deze asielaanvraag afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de weigering om aan hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. Vervolgens werd de betrokkene op 25/06/2012 het voorwerp van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 30 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies, hem betekend op 28/06/2012.

In plaats van gevolg te geven aan deze verplichting heeft de betrokkene een tweede asielaanvraag ingediend op 13/07/2012. Deze procedure werd op 07/08/2012 afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken met een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag, de bijlage 13 quater, voorzien van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 7 dagen te verlaten.

De duur van de langste asielpprocedure, namelijk de eerste, bedroeg om en bij 1 jaar, 5 maanden en 6 dagen, en dit is niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

In voorliggend verzoekschrift houdt de betrokkene ondanks zijn twee afgewezen asielaanvragen vol dat een gedwongen terugkeer naar het herkomstland vol gevaar is voor zijn fysische en psychische integriteit. Hij staaft op geen enkele manier deze uiterst vage bewering, terwijl een bloot argument niet dienstig kan worden aangewend als grond. Huidige beslissing houdt trouwens geen gedwongen terugkeer in, zodat het argument niet terzake doet.

Op 22/10/2012 legde de verzoeker een verklaring af van wettelijke samenwoning met de Franse onderdane, mevrouw H.(...), N.(...) P.(...) E.(...), geboren op (...) (R.R.nr.), die aanvankelijk zelf nog geen verblijfsrecht had. Op 04/02/2013 diende hij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, de bijlage 19 ter. Op 26/07/2013 werd desbetreffende de Beslissing genomen tot Weigering van verblijf van meer dan 3 maanden, met bevel om het grondgebied binnen een termijn van 30 dagen te verlaten, de bijlage 20, aan hem betekend dd. 31/07/2013.

Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus of tegen een verwijderingsbeslissing of tegen de Beslissing tot Weigering verblijf van meer dan 3 maanden (de bijlage 20) ten antwoord op de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19 ter), nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput heeft.

Ondanks alle verblijfsweigeringen die al aan de betrokkene betekend werden, nestelt hij zich verder op het grondgebied van het Rijk. Uit een dergelijk precair verblijf kunnen nochtans geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van zijn verblijfstoestand.

Op 31/07/2013 diende hij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19 ter). De betrokkene dient het resultaat van deze geëigende procedure, die van toepassing is op zijn specifieke situatie, af te wachten. Het loutere gegeven dat de betrokkene, in afwachting van een uitspraak in deze, tijdelijk toegelaten is op het grondgebied, opent de facto geen recht op verblijf in het kader van de aanvraag artikel 9bis. Het is correct te stellen dat de verzoeker momenteel op wettelijke wijze verblijft in het kader van de procedure tot gezinshereniging met de Franse onderdane, doch hij werd op geen enkel moment van zijn verblijf in het Rijk "gemachtigd tot verblijf." Derhalve kan het argument inzake zijn wettelijke samenwoning, waarbij hij een beroep doet op art. 8 EVRM, niet worden weerhouden als grond voor een verblijfsregularisatie. Huidige beslissing houdt geen bevel om het grondgebied te verlaten in en wijzigt niets aan zijn tijdelijk toegestaan verblijf.

Het argument dat de betrokkene nooit fraude of arglistigheden heeft gebruikt en dat er geen elementen van openbare orde zijn, kan niet worden weerhouden als grond daar van elkeen die in België verblijft, verwacht wordt dat hij de Belgische reglementeringen respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van misdrijven.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

2.2. Blijkens de titel dient verzoeker een "verzoekschrift tot hoger beroep" in.

2.3. De Raad wijst er op dat artikel 39/82, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat in het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Indien aan deze pleegvorm niet is voldaan, wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten. Aangezien verzoeker vermeldt dat het om een "verzoekschrift tot hoger beroep" gaat, wordt hij geacht een beroep tot nietigverklaring te hebben ingesteld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In zijn eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van "het beginsel van behoorlijk bestuur". Verzoeker haalt tevens in zijn verzoekschrift artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) aan. Verzoeker verwoordt zijn middel als volgt:

“III.2. In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat er geen buitengewone omstandigheden zijn om een aanvraag te wettigen.

III.3. De buitengewone omstandigheid is gelegen in het feit dat verzoekende partijen reeds lang in België verblijven en een duurzame lokale verankering hebben in België. Hij woont samen met Mevrouw H.(...), N.(...), van Franse nationaliteit, geboren te (...) op (...), wonende te (...). Dat zij een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgesloten. Zijn gezin heeft recht op bescherming krachtens art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

De buitengewone omstandigheid is gelegen in het feit dat verzoekende partij reeds lang in België verblijft en een duurzame lokale verankering heeft in België (instructies dd. 18.07.2009 punt 2.8). Deze situatie betreft de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

Onder het algemene criterium ten gronde kunnen heel verschillende situaties vallen. Dat blijkt uit de praktijk van DVZ. Sommige praktijken van DVZ komen tot stand onder druk van de rechtspraak. De overheid vat de praktijken en rechtspraak samen onder het verzamelbegrip 'prangende humanitaire situatie'. De instructie van 19 juli 2009 definieert dat begrip. Het vademecum van 21 september 2009 bij deze instructie geeft er nog een verdere invulling aan. De instructie van 19 juli 2009 is formeel vernietigd maar geeft nog altijd richting aan de beoordeling ten gronde van een 9bis-aanvraag. De volgende definitie van het verzamelbegrip 'prangende humanitaire situatie' omschrijft diverse aspecten van het algemene criterium: Een prangende humanitaire situatie is een situatie die zo klemmend is dat de persoon er zich niet van kan ontdoen (vademedum van 21 september 2009). Het is een situatie waarbij een repatriëring naar het land van herkomst in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM (instructie van 19 juli 2009). Het gaat om een aanvrager die het slachtoffer kan worden van een schending van een fundamenteel recht met directe werking in België (vademedum van 21 september 2009). Een verder verblijf in België is dus de enige oplossing (vademedum van 21 september 2009).

Mijn verzoeker heeft recht op respect en eerbiediging van zijn gezin conform art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Door de beslissing wordt dit genegeerd.

De Raad van State schorste via een arrest van 10 april 2006 (nr.157.452) een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielprocedure. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is. De publieke mededelingen over de criteria van de instructie van 19 juli 2009 (op websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) zijn mogelijk een bron van een rechtsmiddel tegen de weigering van een aanvraag die lijkt te voldoen aan de criteria van de instructie. Onderstaande rechtsmiddelen zijn nog niet beoordeeld door de Raad van State. Ze zijn onderbouwd en uitgewerkt in een rechtsleer-artikel in Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht 2013 nr. 3:

-Het vertrouwensbeginsel (beginsel van behoorlijk bestuur dat de rechtszekerheid moet garanderen): 9bis aanvragers vertrouwen erop dat vaste gedrags- of beleidsregels die de overheid publiek bekendmaakt ook in hun individuele geval worden toegepast; dit is gerechtvaardigd aangezien het over precieze beloften gaat over een discretionaire bevoegdheid van deze overheid (weliswaar is de instructie geen bindende wettelijke voorwaarde en moet het bestuur elke aanvraag op zijn mérites beoordelen); tot nu toe heeft de overheid zijn belofte om de criteria ten gronde toe te passen nog niet publiek ingetrokken; de burger mag verwachten dat beleidsregels niet onverhoeds worden gewijzigd; die verwachting blijkt ook uit de 9bis aanvraag zelf.

-De motiveringsplicht (bij administratieve beslissingen): de DVZ moet de determinerende motieven geven waarom een aanvraag niet voldoet; deze uitleg mag niet kennelijk onredelijk zijn, mag niet neerkomen op willekeur, en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken. De standaard motivering van DVZ dat de criteria van de instructie niet meer gelden wegens de RvS rechtspraak en dat ze niet 'kunnen' toegepast worden, is onwettelijk omdat dat een inperking zou zijn van de discretionaire bevoegdheid van DVZ en omdat dat de publieke verklaringen van het bestuur loochent. (...)"

3.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van het Vluchtelingenverdrag en van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*. Onder *“middel”* dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de

verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker laat na om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing het Vluchtelingenverdrag schendt en welk beginsel van behoorlijk bestuur geschonden zou zijn.

3.3. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van het geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

3.4. Verzoeker meent in zijn middel dat de gemachtigde van de staatssecretaris stelt *“dat er geen buitengewone omstandigheden zijn om een aanvraag te wettigen”*. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat de aanvraag van verzoeker ontvankelijk doch ongegrond werd bevonden. Het betoog van verzoeker aangaande het begrip *“buitengewone omstandigheden”* en de verwijzing naar de instructie van 19 juli 2009 dienaangaande hebben bijgevolg geen uitstaans met de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond werd bevonden, wordt gesteld dat *“de redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan op grond van art. 9 bis (...) onvoldoende (zijn)”*.

3.5. Aangaande de gegrondheid van zijn aanvraag houdt verzoeker een theoretisch betoog waarbij hij wederom verwijst naar de instructie van 19 juli 2009 en de definitie van een aantal begrippen hieruit in herinnering brengt. Verzoeker vermeldt tevens een schorsingsarrest van de Raad van State van 10 april 2006 en de definitie van beginselen van behoorlijk bestuur. In de eerste plaats merkt de Raad op dat, zoals verzoeker ook zelf aangeeft, de instructie door de Raad van State werd vernietigd bij arrest van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Ingevolge de vernietiging dient de instructie te worden geacht nooit te hebben bestaan. De bestreden beslissing is trouwens geenszins gestoeld op deze vernietigde instructie. Daargelaten de vraag of verzoeker in aanmerking zou komen voor een regularisatie op grond van de vernietigde instructie, merkt de Raad op dat de staatssecretaris de wet en de rechterlijke beslissingen moet laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. In een later arrest van de Raad van State (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) werd nogmaals uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Vervolgens merkt de Raad op dat verzoeker er met een louter theoretische uiteenzetting niet in slaagt de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

3.6. In de bestreden beslissing wordt er enerzijds op gewezen dat het verblijf van verzoeker slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn asielprocedures en dat de duur ervan niet als onredelijk lang kan worden beschouwd. Daarnaast wordt erop gewezen dat het verblijf van verzoeker in het kader van zijn samenwoning met een Franse onderdaan slechts voorlopig is en dat een aanvraag om machtiging tot verblijf niet als een beroepsprocedure kan worden gebruikt tegen een afwijzing van een asielaanvraag of een tegen een weigering van een verblijf van meer dan drie maanden. Naar aanleiding van de tweede aanvraag van een recht op verblijf van meer dan drie maanden op basis van zijn samenwoning met zijn Franse partner, wordt in de beslissing het volgende gesteld: *“Op 31/07/2013 diende hij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19 ter). De betrokkene dient het resultaat van deze geëigende procedure, die van toepassing is op zijn specifieke situatie, af te wachten. Het loutere gegeven dat de betrokkene, in afwachting van een uitspraak in deze, tijdelijk toegelaten is op het grondgebied, opent de facto geen recht op verblijf in het kader van de aanvraag artikel 9bis. Het is correct te stellen dat de verzoeker momenteel op wettelijke wijze verblijft in het kader van de procedure tot gezinshereniging met de Franse onderdaan, doch hij werd op geen enkel moment van zijn verblijf in het Rijk “gemachtigd tot verblijf.” Derhalve kan het argument inzake zijn wettelijke samenwoning, waarbij hij een beroep doet op art. 8 EVRM, niet worden weerhouden als grond voor een verblijfsregularisatie. Huidige beslissing houdt geen bevel om het grondgebied te verlaten in en wijzigt niets aan zijn tijdelijk toegestaan verblijf”*. Zoals

hierboven gesteld, komt het aan verzoeker toe om de motivering van de bestreden beslissing in concreto te weerleggen, waartoe hij in gebreke blijft. Verzoeker vermeldt een schorsingsarrest van de Raad van State van 10 april 2006 en lijkt te citeren uit een artikel uit het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, maar past dit niet in het minst toe op zijn concrete geval.

3.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.8. Verzoeker stelt dat hij recht heeft op "respect en eerbiediging" van zijn gezinsleven krachtens artikel 8 van het EVRM en dat dit door bestreden beslissing wordt "genegeerd." Nochtans blijkt uit de hierboven aangehaalde passage uit de bestreden beslissing dat hier wel degelijk rekening mee werd gehouden. Daarenboven wenst de Raad aan te stippen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, heeft geen gevolgen op de verblijfsrechtelijke toestand van verzoeker, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst hoe dan ook niet het gevolg kan zijn van de thans bestreden beslissing.

3.9. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN